

Tanulmányok a Jelenések könyvéről:

A második gyülekezet (Jel 2,8-11)

Levél Szmirnába

☐ **A hét gyülekezet a chiasztikus szerkezetben**

☐ **A levelek szerkezete**

1) Címzés

2) Jézus bemutatkozása

3) „Tudom a te dolgaidat...”

4) Panasz (kivéve Szmirna és Filadelfia)

5) Buzdítás

6) „Akinek van füle, hallja...”

7) Ígéret(ek)

☐ **A Szmirnai levél**

1) A hét levél közül a *legrövidebb*, mindössze 4. vers (vö. 2,8-11).

2) **Fő témája a halál és az élet** nagy ellentéte (vö. 2,8b.10b).

3) A *Szmirnai* gyülekezet *gazdag szegény*, míg a *Laodíceai* közösség *szegény gazdag* (vö. 2,9a; 3,17).

4) A „*Sátán zsinagógája*” kifejezés csak itt, és a chiasztikus párban, a Filadelfiai levélben olvasható (vö. 2,9b; 3,9a).

5) Ebben a két levélben *nincs panasz* csak egy-egy *gyengéd bátorítás* (vö. 2,10a; 3,11).

6) A *szervedés* jutalma az *élet koszorúja* (vö. 2,10b; Jak 1,12).

7) A „*második halál*” kifejezés csak itt, és a Jelenések végén található (vö. 2,11b; 20,6.14; 21,8).

☐ **A város története**

☐ I.e. 1000-ben a görögök alapították a kikötővárost. I.e. 600-ban a Lídiaiak lerombolták. I.e. 200-ban Lüzimachosz újjáépíttette. I.u. 178-ban földrengés döntötte romba, de ismét felépült. Az első század végén mintegy 200 000 lakost számlált. Efézustól kb. 60 km-re északra feküdt és a térség politikai, vallási és kulturális központja volt. A rómaiak „Ázsia dicsőségének” nevezték.

☐ A város története

- ☐ A római korban a város nevezetes volt *tudományos és egészségügyi* eredményeiről. Lakói büszkéek voltak a település híres *stadionjára, könyvtárára* és a provincia legnagyobb, több mint 20 000 főt befogadó *színházára*. A mai *Izmir* Törökország harmadik legnépesebb városa, amelyben napjainkig élnek keresztények. A hagyomány szerint *Homérosz* szülővárosa. Különleges kapcsolatban állt Rómával, mivel itt épült fel az ókori világ első temploma *Róma istennője* (dea Roma) tiszteletére. A Jelenések könyve megírásának idejében a városban kötelező lett a *császárkultusz*, amelynek keretében minden római állampolgárnak évente egyszer füstölőszeret kellett égetnie a császár szobra előtt, amelyről írásos igazolást kapott. Ennek elmulasztása a halálbüntetés veszélyével járt.

☐ A gyülekezet története

- ☐ A városban élő keresztények azonban nemcsak a külső nyomástól szenvedtek, hanem a nagyszámú, befolyásos *zsidóság* is nehezítette helyzetüket. Rosszindulatú *vádaskodásuk* folytán felszították a helyi kormányzat gyűlöletét a keresztények ellen. A rómaiak az *úrva csora* miatt *kannibalizmussal*, majd *ateizmussal* és a kormányzat iránti *hűtlenséggel* vádolták őket. *Diocletianus* császár i.u. 303-ban kelt rendelete szerint a keresztény közösségeket fel kell oszlatni, épületeiket le kell rombolni, és könyveiket el kell égetni. "Másnap kiadtak egy rendeletet, amely előírta, hogy fosszák meg e vallás követőit minden tisztségüktől és méltóságuktól; bármilyen rendűek és rangúak, kínszárnak vethetők alá, ellenük mindenfajta per kezdeményezhető, ők viszont nem fordulhatnak elégtételért bírósághoz sem testi sértés, sem házasságtörés, sem vagyoni kártétel esetén; egyszerűen megfosztották őket szabadságuktól és jogaiktól..." (Lactantius: Az isteni gondviselésről, 17-18.) A *Diocletianus* által elindított üldözési hullámok tíz évig („tíz napig”) tartottak, és i.u. 313-ban *Constantinus* (Nagy Konstantin) császár türelmi rendeletével értek véget. Ezalatt keresztények ezrei haltak mártírhálát a római amfiteátrumokban.

☐ A gyülekezet története

- ☐ A Szmirnai gyülekezet és korszak osztályrésze a *szenvedések sorozata* lett, de halálig hűségek maradtak. Talán kicsit ironikusan, de voltaképpen halálukkal győztek a „második halál” felett. Jézus ezért ígérte nekik „az élet koszorúját”, amely csak a győzteseket illeti meg. Sokan a *szmirna* szót a *mirha* fogalmával hozzák kapcsolatba, amely a halál balzsama volt (vö. Jn 19,39-40). Hogyan tekintünk mi a szenvedés és a halál útjára? Látjuk-e az út végén a győzelmi koszorút? Hogyan gondolunk Jézus golgotai halálára?

☐ Napjainkra szóló tanulságok

- ☐ Sokszor minket is elfog a *félelem*, ha testi vagy lelki szenvedésre gondolunk, bár a szenvedés életünk elszakíthatatlan része. Pál apostol szerint: „...néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Őbenne, hanem hogy szenvedjete is Őérette” (Fil 1,29). Sőt az apostol a halál árnyékában még örülni is tudott: „De ha kiontatom is italáldozatként a ti hiteitek áldozatánál és papi szolgálatánál, mégis örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal” (Fil 2,17). „A Lélek bizonyosságot tesz... hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg. Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.” (Róm 8,16-18).